

האבחנה הרפואית: התמכרות לוועדות חקירה

מתסמיני המחלה: העדפת החיפוש בדיעבד אחר אשמים על פני יוזמה מקדימה לפעולה מתקנת ומונעת ■ כך משייטת מערכת הבריאות לקראת התנפצות בלתי נמנעת אל קרחון המציאות

במקום להכיר בשינויים המתרחשים בעולם הרפואה - בוחרת המדינה להתייחס לכספים המורפים אליה כאל הוצאה מיותרת, ולא כאל השקעה ראויה. ההוצאה הלאומית לבריאות ביחס לתמ"ג לא השתנתה מתחילת שנות ה-90, ובמקביל לכך ההוצאה הפרטית לבריאות כחלק מההוצאה הלאומית רק הולכת ומרקיעה שחקים.

ההתמכרות לוועדות חקירה מובילה את החולים בה לשגות בפנטזיות על פתרונות קסם. במקרה של מערכת הבריאות בישראל, מקבלי ההחלטות חיים באשליה שניתן לשפר את רמת הרפואה בלא השקעה כלכלית נוספת. במסגרת זו מוצגת העברת סמכויות הרופא לאחיות ולבעלי מקצועות פרא-רפואיים כפתרון קסם העלול לסכן את הטיפול הרפואי שניתן לחולה.

ההסתדרות הרפואית לא תרפה ולא תפסיק להתריע בפני מקבלי ההחלטות במערכת הבריאות הציבורית על הבעיות הדורשות טיפול במערכת. מדינת ישראל חייבת לעשות הכל על מנת לשמר את איכויות מערכת הבריאות הציבורית שלה, תוך הבנה והכרה כי עם כל הטכנולוגיות, לאחר כל המהפכות ואל מול כל המחלות מהווה הרופא עדיין את הצייר המרכזי של העשייה הרפואית.

צורך בהכשרה של 900 רופאים חדשים לפחות מדי שנה במערכת הבריאות - זאת לעומת קצב של כ-500 בלבד כיום. יחד עם זאת, נוצר הרושם שמשרד הבריאות טרם הפנים את הצורך בנקיטת צעדים משמעותיים כדי למנוע

אין אנו נוהגים לחכות לקריסת מערכות מוחלטת. איחור בטיפול עלול לעלות ביוקר - הן למטופלים והן למטפלים - להשאיר צלקות ולמנוע את שובה של המערכת לתפקודה המלא. להבדיל ממחלות רבות שמה-

שנים האחרונות מתפשטת והולכת במדינת ישראל מחלה שמאיימת לגבות את חייהם של אלפי אזרחים. שם המחלה: התמכרות לוועדות חקירה. התסמינים המאפיינים אותה כוללים ישיבה בחיבוק ידיים גם אל מול התרעות סכנה ברורה ומיידית, שיתוק ושתיקה של מערכות קבלת ההחלטות, והעדפת החיפוש בדיעבד אחר אשמים על פני יוזמה מקדימה לפעולה מתקנת ומונעת. הגיליון הנוכחי של "זמן הרפואה" מתמקד באחד הגילויים החריפים ביותר של מחלת ההתמכרות לוועדות חקירה - במקום מציאת פתרון עוד קודם למשבר - תופעת המחסור ברופאים בפרט, ומצב הרפואה הציבורית בכלל. התחזיות וההתרעות נשמעות במשך שנים. אף שכל מה שנדרש בעבר היה ניתוח דמוגרפי פשוט של הגידול באוכלוסייה, הזדקנות האוכלוסייה והתפתחות הטכנולוגיה הרפואית מצד אחד - לעומת הקיפאון במערכות ההכשרה והתגמול של רופאים מצד שני - משייטת מערכת הבריאות, ממש כמו הטיט טאניק בשעתה, לקראת התנפצות בלתי נמנעת אל קרחון המציאות.

ההתמכרות לוועדות חקירה מובילה את החולים בה לשגות בפנטזיות על פתרונות קסם. במקרה של מערכת הבריאות בישראל, מקבלי ההחלטות חיים באשליה שניתן לשפר את רמת הרפואה בלא השקעה כלכלית נוספת

עזיבה של רופאים את המקצוע או את העבודה בארץ. כמו כן, ישנו צורך מידי בתוספת של תקני רופאים ובפריסה מיידית של 3,000 מיטות - כדי לחסל ולעקור מן השורש את התופעה המבישה של 70,000 ימי אשפוז בשנה במסדרונות. ההתמכרות לוועדות חקירה מובילה את הממשלה לייבוש מערכת הרפואה הציבורית.

לכן הטבעי קשה לצפייה, מחלת ההתמכרות לוועדות חקירה תמיד מביאה לאסון, במעין נבואה שמגשימה את עצמה: מי שממתין בחיבוק ידיים אל מול ההידרדרות המתמשכת, עלול למצוא את עצמו בוועדת חקירה.

מספר הרופאים במדינה לאלף נפש הולך ופוחת, וגם משרד הבריאות הכיר לאחורונה בכך שעל מנת לעצור את ההידרדרות יש

מחיר האיחור

כרופאים, ברור לנו שהגישה הנכונה היא הרפואה המונעת.